

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa

2 / 2019

"Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut"

1. Sam 3:3

Pyhä hauta 2

Mitä ristillä tapahtui? 6

Mitä tyhjällä haudalla tapahtui? 12

✍ Juhana Pohjola

Mikä on pyhin paikka maailmassa? Tätä kysymystä ei päässyt pakoon Jerusalemin vanhassa kaupungissa Itkumuurin, Temppelelmoskeijan ja Pyhän haudan kirkon äärellä. Evankeliumi vastaus on selvä: ”Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan, ja että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista kolmantena päivänä.” (1. Kor. 15:4) Jeesus ei noussut haudasta vain opetuslasten toiveissa vaan ruumiillisesti. Siksi ajan ja paikan merkki tästä uuden pelastuksen ajan alusta on erityinen. Jerusalemin alkuseurannalle Jeesuksen hauta on ollut uuden luomakunnan pyhänä kehtona varmasti konkreettinen paikka, johon on kokoonnuttu kauempeakin ylösnousemusevankeliumin äärelle.

Jerusalemin tuhouduttua juutalaisississa vuosina 70 ja 135 jKr. myllerrykset veivät kristittyjä pakosalle. Jerusalemissa tehtiin vuonna 135 jKr. roomalainen siirtokunta, joka nimettiin keisari Hadrianuksen mukaan *Aelia Capitoliniksi*. Temppeleialue jyrättiin lopullisesti ja paikalle rakennettiin temppeli Jupiterille. Jeesuksen haudan päälle puolestaan rakennettiin temppeli Venus-jumalattarelle. Näin Rooman pakanuuden levittämismuunnossa tuli todistetuksi, että mitä temppeleialue merkitsi juutalaisille, sitä Jeesuksen hauta oli ollut kristityille. Pyhä hauta tuli haudatuksi epäjumalanpalveluksen alle lähes kahdeksi vuosisadaksi. Näin haudan paikka säilyi tarkasti seurakunnan muistissa. Kun Konstantinus Suuri lähetti vuonna 326 äitinsä Helenan rakentamaan kirkkoja pyhälle maalle, pyhä hauta löytyi sieltä, missä sen sanottiinkin olevan. Ristikin kaivettiin sieltä esiin. Sille paikalle rakennettiin Pyhän haudan kirkko. Ja siitä lähtien kristityt kaikkialta maailmasta ovat vaeltaneet haudalle, josta ei ruumista löydy.

Jerusalemin piispan Kyrilloksen (n. 315–386) opetuksia kastetuille Pyhän

haudan kirkossa on edelleen luettavissa. Ristin evankeliumi ei ole jokin ajaton ajatusrakennelma, vaan pelastusteko. Idean sijasta piispa osoittaa kohti kal-liota. ”Hänet naulittiin totisesti meidän syntiemme tähden. Vaikka haluaisinkin sen kieltää, niin siitä todistaa tämä näkyvä, autuas Golgatan sija, johon nyt olemme täällä ristiinnaulitun tähden kokoontuneet.” Jumalan tekojen konkreettia ei kuitenkaan jää vain historiallisille pyhille paikoille. Niilläkin on merkityksensä, mutta varsinainen pyhä hauta löytyy toisaalta.

Kyrillos viittaa Paavalin opetukseen (Room. 6) nivoen kaksi pyhää hautaa yhteen: ”Niin kuin Jeesus kuoli ottaen kantaakseen koko maailman synnit, niin että hän synnin kuolettuun voisi nousta ylös vanhurskauteen, samoin sinäkin laskeuduttuasi veteen ja tultuasi ikään kuin vesiin haudatuksi, niin kuin hänet haudattiin kallioon, nouset taas vaeltamaan uudistuneessa elämässä.” Pyhä kasteemme on pyhä hautamme. Siinä me kuolemme tälle maailmalle ja nousemme ylös Kristuksen kanssa uuden luomakunnan kansalaisiksi tehtyinä. Siksi Kyrilloksen seurakunnassa ja niin monissa seurakunnissa sitä ennen ja sen jälkeen on kasteet toimitettu pääsiäisyönä.

Talven aikana meitä on muistutettu katoavaisuudesta usean julkisuuden henkilön ennen aikaisella kuolemalla. Aikana, jolloin sukuyhteisöt ovat hajallaan ja kuolevat on eristetty näkyviltä, itselle tärkeän julkimon yllättävä kuolema voi koskettaa syvältä. Kuolema usein kaunistaa vainajan ja tämän elämän. Mutta ei onnistunut eikä traaginenkaan

elämä tee hautaa pyhäksi. Jokainen vaeltaa kohti hautaa, mutta harva kohti pyhää hautaa. Vain Ylösnouseen tyhjään hautaan turvaten ja kasteen armosta eläen sinua ei lasketa maan multiin tuomiota odottamaan, vaan Jeesuksen pyhittämänä lepäämään ylösnousemuksen päivää varten. Hautausmaat eivät ole meille pyhiä paikkoja, mutta kyllä Kristuksen valmistamia paikkoja pyhilleen. Näin toteutuvat kerran sinun nimelläsi varatulla hautapaikalla rukouksen sanat: ”Taivaallinen Isä. Sinä annoit ainoan Poikasi kärsiä ristinkuoleman meidän puolestamme. Hänet haudattiin, ja niin sinä pyhitit meidänkin hautamme lepopaikaksi.”

Pyhän hautasi varassa, pyhässä haudassa eläen, pyhän hautani kautta kohti pyhiä kasvojasi!

LÄHETYSHIIPPAKUNNAN ENSIMMÄISET KESÄJUHLAT

Lähetyshiippakunnan ensimmäiset kesäjuhlat pidetään Loimaan evankelisella kansanopistolla 2.–4.8.2019. Eri-ikäiset ihmiset kokoontuvat eri puolilta Suomea rakentumaan hengellisesti ja virkistymään henkisesti. Lasten, varhaisnuorten ja nuorten laadukkaat rinnakkaisohjelmat mahdollistavat koko perheen yhteisen juhlatkan.

Hetkipalvelukset, Raamatun opetus ja yhteinen veisuu... lämpimäisten tuoksun kruunaa rukiinen maku. Sunnuntaiaamuna vanhat ja nuoret kokoontuvat viettämään pyhää messua. Kotimatkaansa jatkaa rohkautunut Jumalan kansa.

Tarkempi ohjelma ja lisätietoa

Kesäjuhlien Internet-sivut löytyvät osoitteesta www.lhpk.fi/kesajuhlat.

Sivustolta löytyy juhlaohjelma, lasten ja varhaisnuorten rinnakkaisohjelma, nuorten kesäleirin 2019 ohjelma, tiedot juhla-alueesta, ohjeita majoittumisesta sekä ohjeet juhlien taloudellisesta tukemisesta. Sivusto päivittyy koko ajan.

Ilmoittautuminen

Kesäjuhlien sivustolta löydät ilmoittautumislomakkeet ja talkootöihin ilmoittautumisen. Nuorten kesäleirin ilmoittautumislomake on jo avattu, talkoolaisten ilmoittautumislomake avataan huhtikuun alussa ja lasten juhlien ilmoittautumislomake avataan toukokuun alussa.

Perheitä pyydetään ilmoittamaan lapset (4–7 v. ja 8–11 v.) ja varhaisnuoret (12–14 v.) omiin kanaviinsa 21.7. mennessä. Näin ohjelmien järjestäjät osaavat varata riittävän määrän vastuunkantajia jokaiseen kanavaan.

Majoittautuminen

Evankeliselta opistolta voi tiedustella majoitusmahdollisuuksia (www.leko.fi). Kesäjuhlien sivuille on kerätty listaus lähialueen majoitusmahdollisuuksista.

Nähdään kesällä Loimalla!

Ohjelma

Perjantai 2.8.

17:00 Ruokailu
18:00 Seurat
19:30 Keskustelu: *Kristittynä osana muuttuvaa yhteiskuntaa*
20:45 Hetkipalvelus
21:00 Iltapala
21:30 Konsertti: *Aito Trio*

Lauantai 3.8.

07:00 – 08:30 Aamupala
09:00 Hetkipalvelus
10:00 – 11:00 Raamattuopetus *Nooan päivät* (lastenohjelma)
11:30 – 12:45 Ruokailu
13:00 – 14:00 Minne kuljet, Lähetyshiippakunta? - Musiikkiteos: *Älköön sydämenne olko murheellinen*
14:00 – 15:00 Kahvi
15:00 – 16:30 Kanavat (lastenohjelma)
16:30 – 17:45 Päivällinen
18:00 Koko perheen iltajuhla
20:00 Iltapala
21:00 Hetkipalvelus
21:30 Nuorten aikuisten jatkot

Sunnuntai 4.8.

07:00 – 09:00 Aamupala
09:00 Hetkipalvelus
10:00 – 12:30 Pyhä messu
12:30 – 14:00 Ruokailu
14:00 – 16:00 Yhteinen päiväjuhla

Pyhäkön lamppu 2 / 2019

2 Pyhä hauta
3 Lähetyshiippakunnan ensimmäiset kesäjuhlat
4 85-vuotias piispa Matti Väisänen
6 Mitä ristillä tapahtui?
7 Mitä tyhjällä haudalla tapahtui?
8 Iloa ja yhteyttä pääsiäisvaelluksella

9 Rukous Jeesuksen nimessä
10 Laskiaissunnuntain matka kohti taivasta
11 Esikoisten pyhittäminen ja happamattoman leivän juhla
12 Kristus är uppständer! – Ja, han är sannerligen uppständer!

14 Se syntyi sittenkin – Kotkan seurakunta järjestyi
15 Hartaus
16 Lähetyshiippakunta – meidän juttu
Kannen kuva: Annibale Carracci – *Cristo morto*

EVANKELIUMIN AARRE ON KIRKKAIMMILLAAN LUTERILAISUUDESSA, JA SIKSI SIITÄ ON PIDETTÄVÄ KIINNI

📷 Samuli Siikavirta

Saan eteeni kulhollisen maukasta hernekeittoa kevätauringon paistaessa keittiönpöytään. Ei uskoisi, että soppa on mikrossa lämmitettyä.

- Ennen asiat tehtiin keittämällä. Meillä on ollut tuo mikro ainakin 40 vuotta, Imppu Väisänen toteaa.

Keittiön pöydän ääressä on käynnissä piispa Matti Väisänen 85-vuotishuhlaaastattelu. Oikeastaan haastattelu käsittelee sekä Mattia että Imppua. Ovathan he jakaneet saman keittiönpöydän jo vuodesta 1961.

EI MIKÄÄN MUU KUIN PAPPI

85 vuotta on jo pitkä ikä. Se on rutkasti yli vuonna 2017 syntyneiden suomalaispoikienkin elinajanedotteen, 78,7 vuotta. Mikä on pitkän iän salaisuus?

- Jaa kun tietäisi. Mutta sanoisin, että hyvä terveys ei ole automaattista. Sitä pitää hoitaa, Matti-piispa toteaa ja viittaa lenkkeilyyn.

- Olen tavannut 102-vuotiaan, joka potkukelkalla tuli kirkkoon. Kun kysyin häneltä, mikä on pitkän iän salaisuus, hän vastasi, että se on geeneissä ja siinä, ettei kannata murheita sisällään.

- No se ei ole sun salaisuus! Imppu keskeyttää ja katsoo merkitsevästi.

Kun kysyn valinnasta, jonka tekemiseen eläkepiispa on ollut erityisen tyytyväinen, hän korjaa puhuvansa mieluummin johdatuksesta.

- En mietikään sitä, olisiko pitänyt valita jokin toisin. En voi kuvitella, että olisi jokin muu kuin pappi.

- Tykkään saarnaamisesta ja raamattutuntien pitämisestä kahdestakin syystä: Ensinnäkin itse rakentuu eniten, kun valmistaa hyvin saarnan, ja sitten tuottaa suurta iloa, kun näkee, että ihmiset saa siitä sanasta jotakin.

- Toki tulee myös epäonnistumisia, Matti-piispa vielä lisää.

HUUMORIA JA AVOIMUUTTA AVIOLIITTOSSA

Kysyn seuraavaksi Impulta, mikä on pitkän avioliiton salaisuus.

- Kärsivällisyys. Kai se on niin että kun kerran sovitaan, niin siitä pidetään kiinni. Ennen, kun jotain meni rikki, se korjattiin. Nykyisin ostetaan uusi heti, Imppu toistaa mikroon viitaten.

- En mä tiennytäkään, että sä olet näin viisas! Matti sutkauttaa vaimolleen silmillään hymyillen.

Matti ja Imppu Väisänen ovat olleet naimisissa vuodesta 1961.

Millaista Matin kanssa on ollut olla naimisissa?

- Vaikeeta! Matti vastaa vaimonsa puolesta.

- Monenlaista, mutta ainakin olen odottanut. Matti on ollut ihan hirveästi poissa Kansanlähetyksinä. Lapsetkaan ei tienneet välillä, missä maanosassa isä oli, Imppu jatkaa rehelliseen tyyliinsä.

- On saatu valtavasti seurakunnan rakautta osaksi, ja se jatkuu, niin kuin tämä [lahjaksi saatu] hernesoppa, Imppu kaikkesta huolimatta iloitsee.

Väisäsillä on neljä lasta, seitsemän lapsenlasta ja lapsenlapsenlapsi.

Uudet sukupolvet ovat heille jääkaapin ovea koristavista kuvistakin päätellen rakkaita.

- Impulla on armolahja hoitaa lapsia. Minä pääsin siinä vähällä. Isompina he olisivat isää paljon tarvinneet. Kyllä minä lapsia paljon laiminlöin. Siitä kantaa sellaista syyllisyyttä, Matti vakavoituu.

- Luulen, että se on semmoinen asia, että sen huomaa vasta vanhana, Imppu ymmärtää.

- Suurimman osan ajasta olen ollut kotiäitinä. Meillä on aina ollut koti, jossa on tulijoita ja menijöitä mennyt...

- ...Imppu on sanonut, että hänellä on oven auki pitämisen armolahja.

- ...nimenomaan nuorta porukkaa, joka päivä, joka ilta... Tänäkin tulee vielä kaksi perhettä yöksi!

On kiehtovaa seurata, kun vuosikymmenten yhteen hitsaama aviopari jatkaa saumattomasti toistensa lauseita.

- Joskus tulee mieleen, että tietysti pitäisi miesten oppia puhumaan vähän enemmän, mutta myöskin vaimot vois tulla siinä vastaan, että puhuis vähän vähemmän, Matti kohta vinoilee.

- Kyllä sä puhut meistä enemmän! Imppu puolustautuu.

Huumori on aviopuolisoiden välillä kukkiessaan Jumalan lahja – ja niin on myös avoin keskustelukulttuuri, mietin. Ja sitten kuulen jotain todella kaunista.

- Seurusteluajoina pyysin Jumalan johdatusta. Tämä on sitä. Nimenomaan on rukoillen etsitty ja kyselty. Ei kamalampaa olisi kuin äärimmäisen helppo ja onnistunut meininki, Imppu kiteyttää.

MUUTTUNEESSA MAAILMASSA TARVITAAN LÄHETYSHIIPPAKUNTAA

Maaailma on muuttunut 85 vuoden aikana hurjasti, Matti toteaa. Lapsuusajan

maatalousyhteiskunnasta on siirrytty teknistyneeseen aikakauteen.

- Se tuo paljon hyvää, mutta samalla menetetään jotain luovuudesta ja kädentaidoista. Elämästäkin tulee kertakäyttöistä, lyhytjännitteistä, Matti filosofoi.

- Ja kun on tylsää, katotaan kissavideoita! Imppu kummeksuu.

Kirkollinen kenttä on myös muuttunut.

- Kun lukee kirkkohistoriaa ja henkilöhistorioita, kyllä ennen on oltu yhtä syntisiä kuin nytkin. Ero ei ole siinä.

- Eletään kuitenkin sellaista aikaa, jossa kirkko on ottanut päätöksillään etäisyyttä omaan perustuslakiinsa – siihen mitä varten kirkko on olemassa.

Väisäset ovat kokeneet herätyksen aikoja, jolloin paljon ihmisiä on tullut uskoon. Kuitenkin on myös oltava laadullisen kasvun aikoja. Voiko Lähetysshiippakunnan seurakuntien syntyä pitää herätyksenä?

- Kai sitä voi rajatussa mielessä. Sekin perustuu Jumalan antamaan näkyyn, Jumalan sanasta nousevaan näkyyn seurakunnan istuttamisesta ja kasvattamisesta. Jos ei näitä Lähetysshiippakunnan seurakuntia olisi, monet niistä, jotka siellä tulevat hoidetuiksi, olisivat jääneet ilman hoitoa, Matti vastaa.

Palataan vielä mikrovertaukseen. Onko elämä Lähetysshiippakunnassa sitten vanhan korjaamista vai ”uu-

- ehkä enemmän kuin kukaan muu luterilainen teologi.

Mitä kaste pohjimmitaan Matille merkitsee?

- Kasteessa minut liitettiin Kristukseen. Kristus on ainut Jumalan valtakunnan perillinen. Meidän toivomme on juuri siinä, että meidät on liitetty Kristukseen kasteessa, ja sitä kautta olemme perillisiä. Se on Kristuksen leima meissä, Matti toteaa.

- Usein sanon ihmisille nimipäiväonniteluissa: ristinmerkki on piirretty otsaan ja rintaan, ja se on tatuointia pysyvämpi, sitä et pois saa, Imppu jatkaa.

Matti kokee Jumalan parantaneen hänet hengenvaarallisesta tilanteesta

Kansankirkko katkoo yhteyksiä omiin juuriinsa.

Tarvitaanko siksi kirkkoa, jonka nimi on Lähetysshiippakunta?

- Joko se taikka vastaava, Matti vastaa.

- Haluamme, että lapsillamme ja lapsenlapsillamme olisi vielä luterilainen kirkko tässä maassa. Raamatun perusteella olen sitä mieltä, että millään muulla kirkolla ei ole niin kirkkaana evankeliumin aarre kuin luterilaisuudessa, ja siksi siitä on pidettävä kiinni.

Eikö kansankirkon rakenteista irrottautuminen kuitenkin johtanut toimintamahdollisuuksien menettämiseen?

- Tietystihän me jotakin menetettiin. Suuremmille joukoille silloin minäkin sain saarnata kuin nykyisin. Mutta pitkän päälle tarvitaan sellainen yhteisö, joka ei vain evankelioi, vaan myös hoitaa. Että seurakunta on sellainen, että sinne voi turvallisesti mennä ja sinne voi jättää ihmiset, se on todellinen arvo sinänsä.

den ostamista”, niin kuin jotkut ovat syyttäneet?

- Eihän se tyhjästä ole syntynyt. Sillä on juuret, Matti pohjustaa.

- On tultu tilanteeseen, jossa vanhaa ei voi enää korjata. On tultu tilanteeseen, jossa vanhan korjaaminen tuntuu epätoivoiselta. Miten korjata, kun sinut heitetään ulos?

- Se on surullista, mutta siniset silmät on kadonneet, Imppu tiivistää.

KASTETUTKIMUSTA EVANKELIUMIN KIRKASTAMISEKSI

Matti Väisänen on jäänyt eläkkeelle kaksi kertaa: ensin kansankirkon herätysliikejohtajana, sitten silloisen Ruotsin ja Suomen lähetysprovinssin piispana. Vaikka piispa on piispa myös eläkkeellä, aktiivisena piispuuskautena tutkimiselle ja kirjoittamiselle jäi vähemmän aikaa. Nytemmin näppäimistö on taas sauhunnut Matin lempiaiheesta, pyhästä kasteesta. Yhteensä hän on kirjoittanut aiheesta yli 2 000 sivua

vuonna 1994 evankeliumin kirkastamiseen liittyvää tehtävää varten.

- Se on ollut sen näyn kirkastamista tämä kastetutkimus. Olen kokenut, että sen haluan viedä loppuun. Ja se ei ole vielä ihan lopussa!

- Siinä on todella evankeliumista kysymys. Jos se asia ei ole meillä kirkkaana, se johtaa legalismiin.

Matti-piispan kirjat ovat saaneet osakseen myös kritiikkiä joidenkin tunnustuksellisten luterilaisten taholta. Voiko kastetta painottaa liikaa sanan asemasta?

- Niitä ei saa asettaa vastakkain. Ne on pantava peräkkäin. Kasteelle saakka sana kulkee ensin. Sana valmistaa, vie meidät kasteelle. Kasteesta jatketaan matkaa niin, että sana vie meitä eteenpäin.

Ja kasteessakin toimii sana.

- Kyllä, se kulkee tavallaan sen läpi. On kuiva sana ja märkä sana. Sanahan se on kasteessakin. Se on vain näkyvässä muodossa, inkarnoituneena.

MITÄ RISTILLÄ TAPAHTUI?

✍ Ville Typpö

📷 Karen Arnold / Publicdomainpictures.net

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16)

Tämä Raamatun kenties lainatuin jae on osa Jeesuksen puheesta, jossa hän kertoo, kuinka ihminen voi päästä taivaaseen. Pelastuksen perustana eivät ole ihmisen omat ponnistelut vaan Jumalan etsivä rakkaus ihmistä kohtaan. Nykyään puhutaan paljon siitä, kuinka Jumala on rakkaus. Vähemmän saa huomiota, että Jumala on myös pyhä ja vihaa syntiä. Tuntuu, että noita kahta asiaa on mahdotonta sovittaa yhteen. Ristillä se kuitenkin tapahtuu. Siihen viittaa tuo alussa lainatun jakeen toinen sana ”niin”, joka ei tarkoita Jumalan rakkauden määrää, vaan rakkauden osoittamisen tapaa.

JEEBUS TÄYTTI LAIN JA KÄRSI RANGAISTUKSEN PUOLESTAMME

Jumalan rakkaus näkyy erityisesti siinä, että taivaallinen Isä antoi ainoan Poikansa kuolemaan ristillä meidän puolestamme. Ristillä huipentui ja tuli päätökseen Jeesuksen maanpäällinen elämä. Hän eli ihmiselämän jokaisen hetken kuuliaisena taivaallisen Isänsä tahdolle täyttäen Jumalan lain. Hän eli siis sellaisen elämän, jolla ihminen ansaitsee päästä taivaaseen.

Sen sijaan, että hän olisi noussut suoraan taivaaseen ja jättänyt meille vain esimerkin hyvästä elämästä, Jeesus kävikin kuolemaan. ”Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, haamaan ristin kuolemaan asti.” (Fil. 2:8)

Synnin Jeesus on ainut ihminen, joka ei olisi ansainnut kuolla, mutta hän valitsi kuolla vapaaehtoisesti meidän puolestamme. Kärsien ja kuollen meidän sijaisena hän ”itse kantoi meidän syntimme ruumiissansa ristinpuuhun” (1. Piet. 2:24).

JEEBUS SOVITTI JUMALAN

Jo Aatamin ja Eevan syntiinlankeemuksesta asti ja läpi koko Vanhan testamentin Jumala oli opettanut, että synnin soveltaminen vaatii viattoman uhrin veren vuodattamista. Kaikki Vanhan testamentin uhrin olivat esikuvaa siitä, mitä Jeesus tulisi tekemään. Ristillä hänestä tuli sovitusuhri, Jumalan Karitsa.

Ristille naulittu Jeesus oli kaiken Jumalan vihan ja rangaistuksen kohde. Vaikka hän itsessään oli viaton, Jumala tuomitsi hänessä koko maailman kaikki synnit. Näin Jumala otti itse kantaakseen sen rangaistuksen, joka oikeudenmukaisesti olisi kuulunut meille. ”Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.” (2. Kor. 5:19)

Sovitus ei tarkoita, että ihmisissä olisi tapahtunut muutos niin, että heistä olisi tullut synnittömiä, vaan että Jumalan sydämessä on tapahtunut muutos: Jumalan viha syntistä ihmistä kohtaan tyyntyi saadessaan Jeesuksen täydellisessä uhrissa hyvityksen. ”Jumala tuomitsi synnin Poikansa lihassa, että

lain vanhurskaus täytettäisiin meissä.” (Room. 8:3–4)

Tuomitakseen meidän rikkomuksemme Jumala tuomitsi omana Poikansa, joka kantoi meidän syntimme ristillä. Siksi Jeesus huusi: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Sinun sijastasi Jumala hylkäsi Jeesuksen, sillä hän rakastaa sinua ja tahtoo pelastaa sinut.

JEEBUS LUNASTI KAIKKI IHMISET

Kaikki, mitä Jeesus teki, tapahtui meidän puolestamme, koko ihmiskunnan lunastamiseksi synnin, kuoleman ja perkeleen orjuudesta. Hän maksoi sellaiset lunnaat Jumalalle, että joka ikinen ihminen on kokonaan vapaaksi ostettu. ”Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä.” (1. Piet. 1:8–9)

Lunastustyö ei ollut osittainen, niin että se koskisi vain joitakin ihmisiä. Eikä se ollut osamaksun ensimmäinen erä, niin että ihmisen täytyisi maksaa loppuhinta vielä itse. Se oli kertakainen, täydellinen ja kaikkia koskeva. Meidän ei tarvitse, emmekä voisikaan, lisätä siihen mitään.

Siksi saamme julistaa evankeliumia varauksetta kaikille ihmisille, ja jokainen, joka uskoo ja kastetaan, saa syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän lahjaksi armosta, yksin Kristuksen tähden.

”Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa.” (1. Joh. 4:9)

MITÄ TYHJÄLLÄ HAUDALLA TAPAHTUI?

✍️ Antti Leinonen 📷 TC Perch / Pixabay

Oli tapahtunut täydellinen toiveiden tuhoutuminen. Jeesuksen seuraajilta oli viety kaikki. Kun kivi oli vieritetty haudan suulle, kaikki oli loppu.

ODOTTAMATON UUTINEN

Kun me luemme Raamatun kuvausta kristillisestä pääsiäisestä, meillä on luonnollisesti sydämessämme valo. Kaikki päättyy hyvin. Jeesuksen seuraajat eivät kuitenkaan tienneet tästä mitään. Jeesus oli kuollut, eikä häntä koskaan enää olisi. Oli päästettävä irti, surettava. Piti myös kysyä, miten he olivat tulleet läheneeksi väärän messiaan perään.

Lamaantuneessa ahdistuksessa opetuslapset olivat ylähuoneessa. Sunnuntaiaamuna joukko naisia tuli Jeesuksen viimeisen lepopaikan luota. He kertoivat, että hauta olikin tyhjä. Jeesus ei ollut siellä. ”Mutta näiden puheet näyttivät heistä turhilta, eivätkä he uskoneet heitä”. (Luuk. 24:11) Tämä oli opetuslasten reaktio. Se olisi ollut sinunkin reaktiosi. Mikään tuon kaltainen ei ollut noussut kenenkään mieleen.

Syy epäuskoon oli kahtalainen. Ensisikin antiikin maailmassa ylösnousemus oli tunnettu käsite. Se tarkoitti ihmisen paluuta kuolemasta ruumiilliseen elämään. Kaikilla kansoilla oli toki uskomuksia kuoleman jälkeisestä elämästä. Ruumis jäi maahan tai poltettiin, mutta sielu meni toisten mukaan parempaan, toisten mukaan ikävämpään paikkaan. Juuri tätä kuolema tarkoitti: ruumiin ja sielun erkaantumista toisistaan. Ylösnousemus oli jotain muuta. Yhtä mieltä oltiin siitä, ettei sellaista koskaan tapahtunut.

Toisekseen tosin useimmilla juutalaisilla oli kummallinen käsitys ajan lopun ruumiillisesta ylösnousemuksesta, joka koski kaikkia. Koska kyse oli kaiken lihan ylösnousemuksesta, eivät opetuslapset eikä kukaan muukaan osannut ajatella, että yksi nousisi ylös kesken historian. Juuri näistä syistä evankeliumien ylösnousemuskertomuksissa on runsaasti erikoisia yksityiskohtia: tyhjä hautakivi, käärinliinat, Jeesuksen jalat, hänen haavansa, Jeesuksen ruokailu. Oli näytettävä hyvin havainnollisesti, että mahdoton oli tapahtunut.

SALAMA KIRKKAALTA TAIVAALTA

Jeesus oli siis mennyt sinne, minne kaikki tämän maailman ihmiset käyvät. Hänet oli otettu hengiltä ja laskettu kuoleman maahan.

Mutta nyt tämä Jeesus oli ainoana ihmisenä maailman historiassa kulkenut kuoleman läpi uuteen elämään. Hän ei ollut kukistunut, vaan kukistanut. Kuoleman kita ei ollut häntä syönyt, vaan hän oli niellyt tuon suuren ihmisten syömäriin. Kuolema oli vangittu ja kahlittu. Ensimmäisen päivän aamu koitti. Kuoleman valtakuntaan oli iskenyt puhdas, kirkas ja kaiken läpäisevä elämän voima.

Naisten ollessa haudalla he näkivät kiven syrjään vieritettynä. Enkeleli astui taivaasta, ja sotilaat kaatuivat maahan. Maa järjisi lopun ajallisena merkinä. Kaikkeus oli nyt järjestetty uudelleen. Luomakunta oli saanut

uuden Hallitsijan, joka oli kukistanut kaikki tuhovoimat.

Tähän aikaan vuodesta seurataan kevään etenemistä. Täällä pohjoisessa mietitään, milloin loput lumet sulavat. Ja kuitenkin on varmaa, että valo lisääntyy ja kesä saapuu. Kristuksen ylösnousemus oli kertakaikkinen historiallinen tapahtuma. Se ei ole vuosittain toistuva ilmiö. Mutta silti siihen pätee sama kuin kevään tuloon. Uusi elämä on astunut esiin. Aurinko on noussut, eikä mikään enää voi estää Kristuksen kirkkauden voittoa. Kuolema väistyy, ja Jumalan tunteminen peittää kaiken.

PIKKUVARPAAN VERRAN

Yksi on siis noussut ja tuonut viimeisen päivän voimat keskelle tätä aikaa. Tähän elämään kristitty on upotettu pyhässä kasteessa. Uskovasta on tehty uusi luomus, osa uutta luomakuntaa. Vanhassa kristikunnassa kastekappelit oli koristeltu muistuttamaan paratiisista, sillä kasteessa uskova siirretään kuolemasta elämään. Hän saa ehtoollispöydästä syödä ja juoda uuden luomakunnan hedelmät.

Kristitty ei siis ole maailmassa vailla toivoa. Hän on elämän perillinen ja jo nyt sen omistaja. Uskova on vain pikkuvarpaan verran haudan ja kuoleman oma. Koska hänen Herransa Jeesus on voittanut kuoleman, hänkin on sen voittaja. Pää, Kristus on noussut ja niin koko ruumis, Kristuksen seurakunta, on nouseva hänen kanssaan.

ILOA JA YHTEYTTÄ PÄÄSIÄISVAELLUKSELLA

✍ Päivi Pohjola

📷 Hannu Räsänen

Seurakunnassamme Helsingissä on toteutettu pääsiäisvaellus jo useana vuonna. Idea siitä syntyi alun perin pyhäkoulunopettajien halusta tehdä lapsille pääsiäisen tapahtumista elämyksellinen kokemus, jota isommat lapset voisivat olla myös itse toteuttamassa. Mietimme rakennetta ja kuinka kirkkotilamme portaikkoja ja naulakkotiloja voisi hyödyntää näytelmän eri kohtauksissa. Yhteisen ideoinnin jälkeen Ida Heikkilä teki käsikirjoituksen Raamatun tekstien pohjalta. Pääsiäisvaelluksen dramatisoinnissa ja ohjauksessa Elina Reinikalla on ollut keskeinen rooli.

ELÄYTYEN PÄÄSIÄISEN TAPAHTUMIIN

Vaellus on toteutettu viikko pääsiäisen jälkeen. Kirkkokahvien lomassa seurakuntalaiset lähtevät kiertämään oppaan johdolla pienissä ryhmissä kohtauksesta toiseen tyhjän haudan kautta aina Galileaan asti, jossa Jeesus viimeisen kerran ilmestyy opetuslapsilleen. Näytelmässä on helppo samaistua niin haudalla käyneiden naisten iloon kuin opetuslasten pelkoonkin. Jeesuksen ilmestyessä monen katsojan silmiin kohoaa kyynel, sillä niin puhuttelevaa ja ihmeellistä on tajuta, että Jeesus todella elää!

Tuula Lonkainen on ollut näytelmässä sen historian alusta asti, niin myös tänä keväänä. Miksi haluat olla taas mukana?

- Haluan samaistua konkreettisesti roolihahmoon Salomeen, joka kuuli omin korvin enkelin viestin Jeesuksen ylösnousemuksesta ja koki tyhjän haudan ihmeen. Samalla voin välittää katsojille sen hämmästyksen ja ilon, minkä Jeesuksen ylösnousemus toi.

Vaellus huipentuu Jeesuksen ilmentymiseen, mutta matkan varrella koetaan monenlaisia tunteita. Tuulalle tärkeä kohtaus on naisten kohtaaminen Pietarin ja Johanneksen kanssa matkalla yläsaliin.

- Opetuslasten pelokkuus ja arkuus vaihtuvat siinä innostukseen. He haluavat omin silmin nähdä, puhuvatko naiset totta. Roolihahmojen esittäjät, nuoret pojat, ovat sisäistäneet hyvin tilanteen.

Lotta Pohjola (10 v.) on esiintynyt vaelluksella kaksi kertaa Maria Magdalenan roolissa.

- Parasta on, kun saa näytellä ja eläytyä pääsiäisen tapahtumiin. Tuntuu siltä kuin olisi niissä oikeasti itse mukana.

On myös kiva esiintyä yhdessä ystävien kanssa.

YHTEYTTÄ JA YHTEISÖLLISYYTTÄ

Näytelmäprojekti on yhdistänyt seurakuntamme jäseniä toisiinsa, kun harjoituksissa on voinut tutustua paremmin toisiin eri-ikäisiinkin seurakuntalaisiin. Se on ollut merkittävää yhteyden ja yhteisöllisyyden kannalta.

Pääsiäisvaellukseen valmistautuminen alkaa näyttelijöiden etsinnästä ja roolijaon tekemisestä. Sen jälkeen kukin näyttelijä saa käsikirjoituksen, josta voi harjoitella vuorosanansa ulkoa. Noin kuukautta ennen esityspäivää harjoitukset käynnistyvät. Kirkkokahvien jälkeen runsaan 20 näyttelijän porukka käy läpi kohtauksia ohjaajan kanssa. Jotta kaikki toimii esityksessä, tarvitaan lisäksi apukäsiä auttamaan esimerkiksi lavastuksessa, vaikka toteutus onkin pyritty tekemään mahdollisimman yksinkertaiseksi.

Usean kerran Jeesuksen roolissa palvelut Markus Pietilä kiteyttää, miten kaikki perustuu Jeesuksen omaan työhön meidän hyväksemme:

- Jeesuksen esittäminen tuntuu hyvältä, kun tietää, ettei tarvitse näytellä häntä oikeassa elämässä.

Pyhän Markuksen luterilaisen seurakunnan pääsiäisvaellus vuonna 2017 kokosi yhteen kaikenikäisiä seurakuntalaisia.

RUKOUS JEE SUKSEN NIMESSÄ

✍️ Jani-Matti Ylilehto

📷 Wikimedia Commons

Kuinka usein minun tulee rukoilla? Mitä asioita minun tulisi rukoilla? Mitä jos unohdan? Näitä ja monia muita kysymyksiä rukoilijoiden suulla on joskus kysytty.

Oletko sinä se rukoilija, joka joskus pettyy itseensä rukoilijana? Rukouksen sanat, säännöllisyys ja halukkuus ovat asioita, joiden kanssa moni on kamppailee. Niitä katsellessaan joku voi kysyä: tahtooko Jumala edes kuulla tällaista rukoilijaa?

JUMALA TAHTOO, ETTÄ RUKOILEMME

Toinen käsky kuuluu: ”Älä turhaan lausu Herran sinun Jumalasi nimeä.” Katekismus oikein selittää, että tämä käsky tarkoittaa myös Jumalan nimen oikeaa käyttöä: ”huudamme hänen nimeään avuksi kaikessa hädässämme, rukoilemme, ylistämme ja kiitämme sitä.” Kutsumus rukoilla on inhimillisesti mahdollon tehtävä. Rukouksen perusta on kuitenkin Jumalan työssä ja tahdossa. Rukous on lahja ylhäältä. Jo Vanhassa testamentissa Jumala antaa nimensä, jotta hänen kansansa saisi sitä käyttäen kaikissa tarpeissaan. Siksi meidän ei *pidä* rukoilla. Me *saamme* rukoilla!

Uuden liiton aikana seurakunnalle on annettu kasteessa Jeesuksen nimi. Siinä nimessä saa turvallisesti kutsua Jumalaa Isäksi. Veljemme Jeesuksen nimi antaa oikeuden puhua, pyytää, kiittää ja huutaa avuksi koko luomakunnan hallitsijaa. Mikä olisi taivaalliselle Isällä mieluisempaa kuin kuulla lastensa ääntä? Tällaisen rukouksen lahjan Jeesuksen nimi avaa kastetuille.

Omaan nimeensä Jeesus liittyy myös lupauksen. ”Ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa. Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, niin

minä sen teen.” (Joh. 14:13–14) Jeesuksen nimi on vakuutena, että Jumala mielellään kuulee ja myös toteuttaa sitä, mitä hänen omansa rukoilee. Nimesään Jeesus antaa meille omansa ja ottaa meidän asiamme omikseen.

RUKOILEMME ASIOITA, JOITA EMME TAHDO

Jeesuksen nimi antaa sen varmuuden, että meidät auliisti kuullaan. Kuitenkaan hänen nimensä ei ole taikasana, jolla kaikki rukoilemamme tulee meille välittömästi. Jeesuksen nimi pitää sisällään myös sen, mitä rukoilemme. Hänen nimessään ei voi eikä tule rukoilla mitä tahansa. Jotta emme olisi taitamattomat, Jeesus itse opettaa meitä rukoilemaan. Koko Raamattu on täynnä rukouskirjaa. Kaikki raamatullinen rukous on rukousta Jeesuksen nimessä. Siksi Jumalan sanan kanssa ja äärellä on hyvä rukoilla.

Jeesuksen nimessä meitä opetetaan rukoilemaan myös asioita, joita emme välttämättä itse luonnostamme halua. Jumalan mielen mukainen rukous käy aina langennutta luontoamme vastaan. Meitä kutsutaan rukoilemaan Jumalan tahdon tapahtumista. Esimerkiksi Isä meidän -rukouksessa rukoilemme jokapäiväistä leipää – emme yltäkylläistä elämää. Samoin Jeesus opettaa meitä rukoilemaan anteeksiantavaa mieltä – ei kostoja. Hän opettaa meitä rukoilemaan tämän maailman loppua (päästä meidät pahasta) – ei ajallista menestystä.

Jeesuksen nimi ohjaa rukoilijaa kiinnittämään huomionsa itsemme sijasta

Jeesukseen, hänen tahtoonsa, lupauksiinsa ja mahdollisuuksiinsa. Siksi Jeesuksen nimi on hyvä lohtu sille, joka on huomannut itsensä jollakin tavalla kehnoiksi rukoilijaksi. Veljemme kuitenkin on taitava ja uskollinen rukoilija. ”Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme.” (Room. 8:34)

VARMUUS JEE SUKSEN NIMESSÄ

Jeesuksen nimi ja kiinnittyminen häneen antaa rukoilijalle rauhan. Saamme rukoilla täysin varmoina siitä, että meidän rukouksemme kuullaan mielellään Jeesuksen tähden. Saamme rukoilla varmoina siitä, että meidän puutteemme eivät peitä Jeesuksen uskollisuutta. Jeesuksen nimessä saamme myös rukoilla täysin varmana siitä, että saamme. Tosin joudumme tunnustamaan, ettemme välttämättä saa tässä elämässä.

Kuitenkaan Jeesuksen nimi ei ole avannut meille vain rukoilijan oikeutta. Jeesuksen nimi on avannut meille tien iankaikkiseen elämään. Saamme rukoilla sellaisia asioita, jotka ovat jo meidän Jeesuksen työn tähden. Syntien anteeksiantamus on meille ihan mahdollon asia saavuttaa. Kuitenkin Jeesuksen nimessä sekin meille annetaan. Se vakuuttaa, ettemme joudu pettymään muidenkaan asioiden suhteen. Tulevassa maailmassa emme joudu enää pyytämään. Siellä saamme enemmän kuin osaamme kaivata.

LASKIAISSUNNUNTAIN MATKA KOHTI TAIVASTA

✍ Heidi Ilola

📷 Rene Asmussen / Pexels

Kirpeän aurinkoinen maaliskuun aamu siivitti kirkkomatkaa-ni. Ostin suklaapatukan matkaevääksi, nostin hiukan kolehtirahaa. Olin ajoissa liikkeellä. Se tuntui mukavalta. Aurinko häikäisi niin, etten tohtinut oikein katsettani nostaa. Oli siristeltävä oikein kunnolla.

Katsahdin asemalaiturin näyttöä. Raitiovaunu numero 3 lähtisi vasta runsaan kymmenen minuutin kuluttua. Huomasin pohdiskelevani, että jos otan sen, voi aika mennä tiukille. Tiukille siinä mielessä, että tapani on usein noutaa kupponen kahvia ennen kirkkoon saapumista ja olla sen veran ajoissa, että talvivaatteista kuoriutuminen sujuu rauhassa ennen kuin muu kirkkoväki soljuu paikalle.

Pyhäaamun rauha on ihana asia. Päädyin siis ottamaan raitiovaunun numero 6, joka tuli sen kuusi minuuttia aikaisemmin kuin numero 3. Istuin tyytyväisenä vaunuun. Vaunu nytkähti liikkeelle.

Samassa säikähdin. Minulla ei ollut voimassaolevaa lippua, sillä matkakorttini taisi mennä umpeen 1.3. Muistan hämärästi suunnitelleeni mobiililipun ostoa, mutta ajatukseni taisivat asemalaiturilla seisossani olla kaukana Hakaniemestä ja matkalipuis-ta. Kaivoin hädissäni puhelimen esiin ja ostin lipun. Sääntö kuitenkin sanoo, että lippu on ostettava ennen matkan alkua. Hetkeksi heräsi mielessäni epärehellinen ajatus – jospa

kuitenkin matkustaisin tällä loppuun asti. Eihän sitä ehkä kukaan tietäisi, edes tarkastaja. Omatuntoni alkoi kuitenkin kolkuttaa. Olihan sentään sunnuntaiaamu ja olin matkalla kirkkoon!

Niinpä nousin pois Kaisaniemessä vain yhden pysäkinvälin jälkeen ja jäin lippuineni odottamaan juuri sitä raitiovaunua numero 3, jonka olin oman järkeilyni perusteella aiemmin hylännyt. Ja kas, vaunussa näin kolme lipuntarkasta-

Ristin viivoista pilkistää pieni pala ulkomaailmaa. Joskus katselen siitä pienestä raosta ulospäin, vaikka siitä ei näe edes palaa taivasta, vain pieni viiru.

Viime aikoina huomioni ei ole kuitenkaan kiinnittynyt siihen, mitä tuosta kapeasta rakosesta näen, vaan siihen, mitä näen tuossa harmaassa läpinäky-mättömässä lasissa. Siinä näkyy pyhä pyhältä kaksi kaukaisuudessa lepattavaa pientä liekkiä, jotka heijastuvat alttarin kynttilöistä. Muuta siihen ei heijastu. Vain kaksi liekkiä kaukaisuudessa. Maailman sijaan saan katsoa toiseen maailmaan.

Nämä kaksi pientä vienosti lepattavaa liekkiä ovat minulle muistutus siitä iankaikkisesta taivaasta, jota kohden me täällä maanpäällä saamme tehdä uskossa matkaa. Kirkkosalissa tunne vielä elävöityy virsien pauhinassa. Talvisina harmaina päivinä nuo liekit heijastuivat kirkkaina, mutta tänään kevätauringon hohteessa loiste oli vienompi, niin vieno, että niitä tuskin näkyi ja kuitenkin ne olivat siellä.

Sydämen valtasi jälleen rauha. Mikä autuus on, että niin synkkänä kuin kirkkainakin päivinä saan kääntää katseeni kohti tätä taivasta, Kristuksen kirkkautta. Se kirkkaus ei koskaan katoa, vaikka usko välillä horjuisikin. Tätä ihanuutta saamme katsella täällä maan päällä vielä kuin kuvastimesta, mutta kerran kirkkaudessa saamme katsella sitä kasvoista kasvoihin.

”

Kristuksen kirkkaus ei koskaan katoa, vaikka usko välillä horjuisikin

jaa. Näin minua johdatettiin ja vältyin tarkastukselta ja sakolta. Kiitollisin mielin jatkoin kirkkomatkaa ja ehäti jopa hakea matkan varrelta sen kaipaamani espressokupposen ennen kirkkoon saapumista.

Olen vuosien saatossa löytänyt kirkossa sen oman tutun paikkani. Se on turvallinen paikka ikkunan vierestä. Ei liian edessä, ei liian takana, vaan sopivasti reunamilla. Sille tutulle paikalle sain tänäänkin istua.

Ikkunan sisäpinta on jonkinlais-ta maitolasia, jota koristaa kapea risti.

ESIKOISTEN PYHITTÄMINEN JA HAPPAMATTOMAN LEIVÄN JUHLA

✍️ Markus Nieminen

📷 Wikimedia Commons

Jumala vapautti kansansa Israelin orjuudesta lyömällä faaraota kymmenellä vitsauksella. Vitsauksista viimeinen oli Egyptin esikoisten kuolema. Syy tähän hirmuiseen rangaistukseen oli, että faarao oli pitänyt Jumalan esikoista vankeudessa. ”Näin sanoo Herra: Israel on minun esikoispoikani; sentähden minä sanon sinulle: Päästä minun poikani palvelemaan minua. Mutta jos kieltäydyt päästämästä häntä, niin katso minä tapan sinun esikoispoikasi.” (2. Moos. 4:23) Vapauttaessaan Israelin Jumala siis lunasti esikoisensa takaisin itselleen. Koko kansa kuului nyt Herralle.

Tätä asiaa muistuttamaan Jumala antoi Egyptistä lähdettäessä kansalleen kaksi pysyvää säädöstä. Ensimmäinen niistä oli säädös esikoisten pyhittämisestä Herralle. Jumala käski kansaansa pyhittämään Israelissa jokaisen esikoisen niin karjasta kuin ihmisistä Jumalalle (2. Moos. 13:1). Koko Israel oli Jumalalle kuuluva ”pappisvaltakunta ja pyhä kansa” (2. Moos. 19:6). Käytännössä koko Israel ei kuitenkaan palvellut Jumalan teltassa, vaan myöhemmin Jumala sääti Leevin suvun edustamaan Israelia edessään. Muut sukukunnat saivat säädöksen esikoisten lunastamisesta. Tässä ajatuksena oli, että vanhemmat ostivat esikoispoikansa takaisin Jumalalta itselleen.

Toinen säädös koski happamattoman leivän juhlaa. Israelilaiset olivat pääsiäisyönä lähteneet Egyptistä kiireellä ottaen mukaansa taikinansa ”ennen kuin se oli happannut” (2. Moos. 12:34). Tämän johdosta Jumala käski kansaansa viettämään seitsemänpäiväistä juhlaa, jonka aikana tuli syödä happamatonta leipää.

Happamaton leipä oli samalla kansalle vertaus puhdistautumisesta. Egyptin huono hapatus oli jäänyt taakse, ja Jumala oli puhdistanut kansansa itselleen.

IHMISSUVUN TUOMIO JA LUNASTUS ESIKOISPOJASSA

Pitkäperjantaina Jeesus, Jumalan esikoinen, kuoli ristillä. Hänessä Jumala tuomitsi Adamista alkaneen ihmissuvun synnin. Kaikki ”Egyptin esikoiset” saivat hänessä surmansa. Samalla Jeesus lunasti ihmiskunnan vapaaksi itselleen. Hänen verensä suojassa ”Israelin esikoiset” saivat osakseen armon ja elämän. Hän voitti kuoleman ja nousi ylös haudasta uuden ihmissuvun esikoisena. ”Hän on ruumiin, se on: seurakunnan, pää; hän, joka on alku, esikoinen kuoleista nousseitten joukossa, että hän olisi kaikessa ensimmäinen.” (Kol. 1:18)

Isä on jokaisesta lapsestaan maksanut kalliin lunastusmaksun. Lunastettu Jumalan kansa on kutsuttu elämään, jossa synty ei enää hallitse ihmistä. ”Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina, niin kuin te olettekin happamattomat; sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu. Viettäkäämme siis juhlaa, ei vanhassa hapatuksessa eikä ilkeyden ja pahuuden hapatuksessa, vaan puhtauden ja totuuden happamattomuudessa.” (1. Kor. 5:7-8)

PUNAISEN MEREN YLITYS KASTEEN ESIKUVANA

Mikä sitten oli kansan elämässä se konkreettinen hetki, jolloin Egypti jäi taakse? Vapaus, joka pääsiäisyönä oli ansaittu, lahjoitettiin varsinaisesti Punaisenmeren luona. Mereen asti faaraon sydän paatui aina uudelleen, ja hän yritti pitää israelilaisina orjinaan. Meren jälkeen matkaan lähti kuitenkin vapaa kansa: faarao oli lyöty, ja vihollisen joukot olivat hukkuneet. Sydämessään israelilaiset toki vielä monta kertaa kaipasivat Egyptiin (ks. 2. Moos. 16:3), mutta mitään todellista valtaa faaraolla ei enää heihin ollut.

Meren luona Jumala taisteli kansansa puolesta (2. Moos. 14:14). Vesi jakautui Israelin lasten edestä Jumalan sanan voimasta: ”ojenna kätesi meren ylitse ja halkaise se, niin että israelilaiset voivat käydä meren poikki kuivaa myöten” (2. Moos. 14:16). Sanan voimasta vedet myös vyöryivät faaraon joukkojen päälle hukuttaen ne (2. Moos. 14:18). Jumalan lupauksen sana liittyi veteen pelastaen Jumalan kansan ja hukuttaen sen viholliset.

Meren ylitys on esikuva kristillisestä kasteesta. Siinä vanha ihminen hukutetaan kuolettavaan veteen ja uusi ihminen nousee elämään uutta elämää Kristuksessa (Room. 6:4-5). Punaisen meren yli kulki kokonainen kansa; mie-

het ja naiset, vanhukset, lapset ja vauvat. Koko Israel sai kasteen Moosesen seuraajiksi (1. Kor. 10:2). Samoin Jeesus Kristus on käskenyt kastaa opetuslapsikseen ”kaikki kansat”. Hänen pelastustahtonsa koskee jokaista ihmistä erottelematta pieniä ja suuria.

KRISTUS ÄR UPPSTÅNDEN! - JA, HAN ÄR SANNERLIGEN UPPSTÅNDEN!

✍ Bengt Ådahl

📷 Wikimedia Commons

Denna gamla påskhälsning är aktuell varje påsk. I fastetiden har vi fått följa vår Herre och Frälsare på hans lidandesvandring. Vi har fått följa honom ända till korset och till graven. Men det slutade inte där. Graven är tom! Jesus lever! Därför hälsar vi varandra: Kristus är uppstånden! Ja, han är sannerligen uppstånden!

Vad betyder det?

1. DET ÄR SANT!

Vi rör oss på historisk mark. Jesu uppståndelse har faktisk inträffat. Jesus döda kropp fick liv igen. Detta var ingen känsla bara hos lärjungarna. Detta var ingen hallucination hos några överspända vänner till Jesus. De trodde att allt med Jesus var slut. De väntade ingen fortsättning. De läste in sig och var rädda. Det är tydligt att budskapet om Jesu uppståndelse kommer som den totala överraskningen. Lärjungarna och kvinnorna springer om varandra fram och tillbaka till graven. Man får liksom lägga pussel och se i vilken ordning alla saker som omtalas i evangelierna kommer. Evangelisten Matteus nämner vissa saker, evangelisten Markus andra och evangelisterna Lukas och Johannes åter andra saker. Ibland får vi svårt att få pusslet att gå ihop. Men precis så är det när överraskade ögonvittnen berättar. Det stärker skildringarnas trovärdighet!

Kvar står faktum. Lärjungarna mötte den levande och uppståndne Herren Jesus. De fick ta på honom. De fick äta med honom. Han talade till dem. Han sände ut dem som apostlar med uppdrag och budskap från honom. Det handlar om mänsklighetens räddning och frälsning. Apostlarna var uppståndelsens vittnen. Apostlarna hade mött den uppståndne Herren Jesus Kristus och kunde säga: Han lever! Vi vet det! Vi har mött honom!

Och ingen kunde få dem att ta tillbaka den bekännelsen. Inte ens hotet om martyrdöd. Och alla apostlarna, utom Johannes, som blev gammal, fick lida martyrdöden. Ingen människa går i döden för en bluff. Det gör man bara för något man vet är sanning.

Det är sant! Det har hänt! Jesus har uppstått! Vår kristna tro vilar på säker grund.

2. KORSET VAR EN SEGER!

Jesu på korset var inte ett nederlag. Det var en seger. Det märkliga med Guds plan för vår frälsning är att han lurar djävulen på segern. När det ser ut som om den onde vinner, när all ondska och orätt är som störst och Jesus dör, då vrids vapnet ur den ondes hand. Då är det Jesus som vinner seger.

På korset försonar Jesus för alla våra synder. Han betalar hela vår syndaskuld till Gud. Syndens lön är döden och den drabbar Jesus.

I vårt ställe smakar Jesus den eviga döden; detta att vara borta från Faderns kärlek och omsorg. På korset är Jesus under Guds vrede för vår skull. Därför ropar Jesus: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? När allt är försonat säger Jesus: Det är fullbordat! Nu är allt färdigt!

Allt är fullbordat!

Guds lag är fullbordad. En enda har hållit den. Och det är Jesus. Och det räknas oss tillgodo, när vi tror på Jesus. Vi räknas rättfärdiga och fullkomliga som han. Korset vittnar om att lagen gäller. Alla brott mot lagen måste sonas. Och det har Jesus gjort för oss. "Straffet var lagt på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår blir vi helade." (Jesaja 53) Nu kan alla synder förlätas. De onde kan inte längre anklaga den som är förlåten hos Jesus.

Korset vittnar om Guds nåd och barmhärtighet. För Jesus skull kan den rättfärdige Guden på samma gång vara nådig och barmhärtig mot oss och han är det varje gång vi kommer inför honom i Jesu namn.

Korset var en seger!

För Jesu skull är himmelen öppen för oss. Han vill ha oss med där. Och ingen kan hindra honom att öppna för oss. Domen är borta. Jesus har tagit den på sig. Och när vi söker Jesus som vår Frälsare och kommer till honom i bön, då är vi inte längre under domen utan

under nåden. Vi har övergått från döden till livet.

Korset var från början ett hemskt sätt att avrätta någon. Romarna hade tänkt ut detta fruktansvärda sätt att plåga ihjäl en människa. Men Jesus på korset har ju blivit den bild av Jesus, som vi älskar mest. Hur kan det ha blivit så? Jo, på korset vann Jesus seger, den seger, som är vår frälsning och salighet. När vi tecknar oss med korsets tecken bekänner vi att vi tror på Jesus Kristus och att vi älskar honom och tillhör honom och att ingenting kan skilja oss från hans kärlek.

När Jesus sedan uppstår levande ur graven blir Jesu seger tydlig och klar.

Nu kan den proklamerats ut över världen!

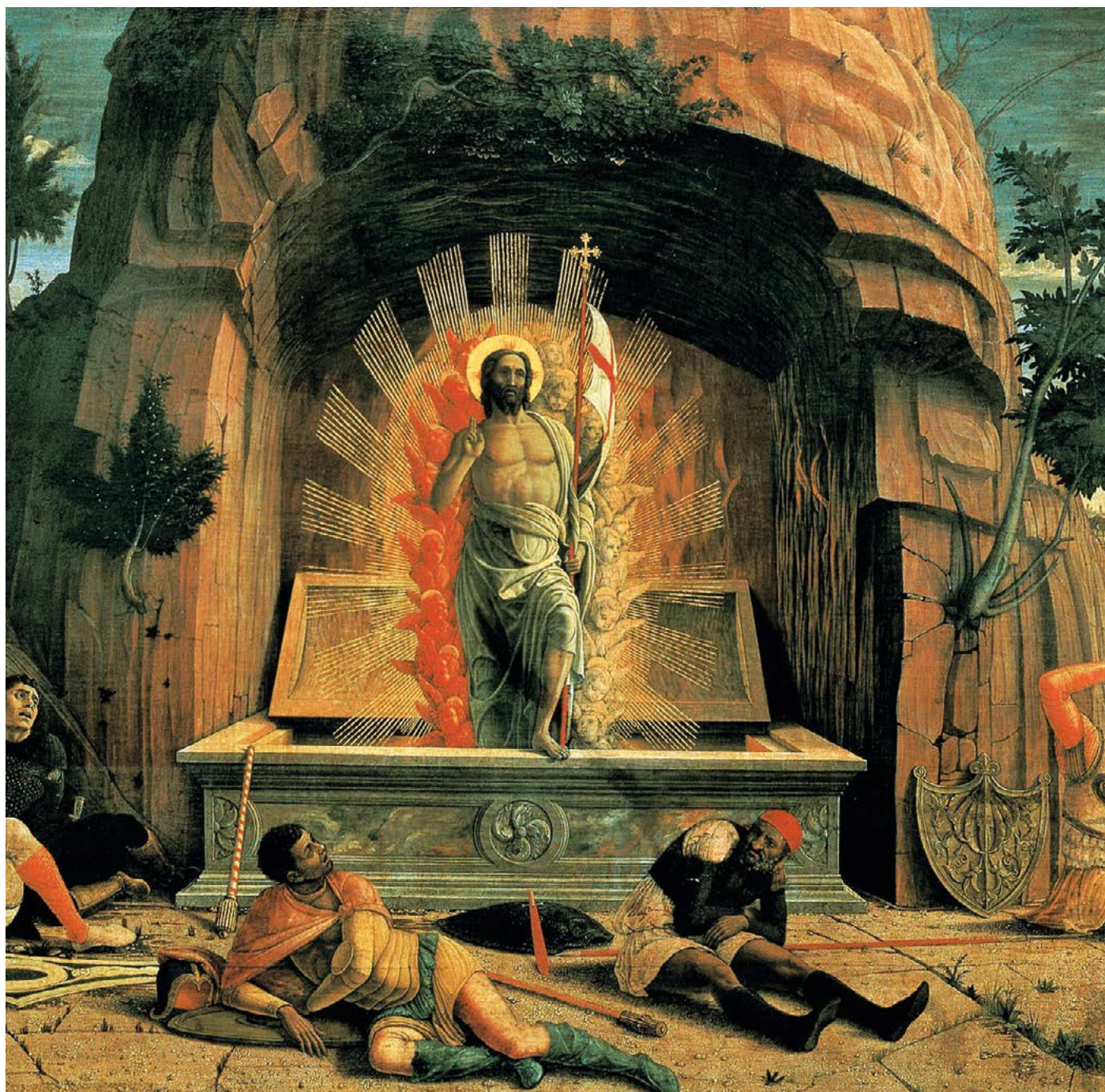
"Han fullgjorde / Vad vi borde / Och blev vår rättfärdighet. / Han avvände / Vårt elände / För båd tid och evighet. / Han förvärvde / Att vi ärvde / Ljus och frid och salighet.

Vi förlossas; / Ormen krossas, / Avgrundens och dödens makt / Nu är bunden. / Från den stunden / Allt är Sonen underlagt. / Nu är helat / Vad vi felat / Och Guds nåd i ljuset bragt." (Svenska Psalmboken 147:2–3.)

3. DET FINNS HOPP!

När vi ser ut över världen ser det många gånger mörkt ut. När vi ser på våra egna liv och ser alla fel och brister och tillkortakommanden, då ser det mörkt ut. Men ändå finns det hopp, därför att Jesus lever. Han har segrat. Och han delar sin seger med oss. Han har inte dragit sig tillbaka till himmelen för att slippa undan alla besvärliga och dumma människor. Han har öppna himmelen och han både vill och kan frälsa oss dit.

När vi döptes i vatten i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn fick vi del i Jesu seger på korset. Vi kom med i Guds folk och Kristi kyrka på jorden. Vi fick våra namn skrivna i livets bok i himmelen. Vi hör med till vandringsfolket, som har himmelen som mål. Det är ingen inbillning eller dröm. Det är verklighet. Vi har vårt medborgarskap i himmelen. Jesus har öppnat vägen ända hem till Gud.

Genom tron på Jesus får vi gång på gång ta emot ny nåd från Gud. Dag efter dag. Jesus går med oss hela vägen hem. Han ger på nytt av sin Ande. Han ger oss sitt Ord. Han ger sig själv åt oss i nattvarens sakrament och med det; syndernas förlåtelse, liv och salighet. Han ser till att vi på så sätt får mat på vägen, så att vi inte ger upp, utan orkar gå vidare. Han ger Ande och liv åt kraftlösa och svaga. Han går med. Han talar till oss i Bibelordet och vi får tala med honom i bön. Allt hänger på honom och han gör allt för att vi ska nå fram till målet.

Det är viktigt att vi proklamerar för oss själva, och för hela andevärlden:

Jesus Kristus är Herren! Han är min Herre. Han är den jag tillhör och tjänar, i liv och död.

När Jesus är min Herre, då finns det alltid hopp. Min egen synd och svaghet talar emot mig, men Jesus talar för mig. När han öppnar, då kan ingen stänga. Och när jag säger mitt hjärtas ja till honom, öppnar han vägen ända fram till Gud, ända hem till himmelen.

När Jesus är din Herre, då är det alltid han som har sista ordet. Kom ihåg det! Och han säger: "Du är min. Med evig kärlek har jag älskat dig. Därför låter jag min nåd förbli över dig."

Jesu lärjunge och apostel Johannes var en av de tolv, en av dem som fick

möta Jesus levande vid påskan. Han blev en av uppståndelsens vittnen. I Uppenbarelseboken kan vi läsa om hur han blev landsförvisad till ön Patmos. Där fick han möta den Uppståndne på nytt. Vi kan läsa om det i 1 kapitlet i Uppenbarelseboken. Mötet med Kristus var mäktigt och överväldigande. Och den Uppståndne säger till Johannes: "Frukta inte. Jag är den förste och den siste och den levande. Jag var död, men se, jag lever i evigheternas evighet, och jag har nycklarna till döden och dödsriket." Amen!

Bengt Ådahl
Biskop electus
Missionsprovinsen i Sverige

SE SYNTYI SITTEENKIN - KOTKAN SEURAKUNTA JÄRJESTYI

☞ 📷 Marja-Leena Kauranen

Kotkassa yli viisi vuotta säännöllisesti toiminut jumalanpalvelusyhteisö rekisteröityi seurakunnaksi 31.3.2019. Seurakunnan nimeksi tuli Luterilainen Siilas-seurakunta. Perustajajäseniä oli 17 henkilöä.

TOIMINTA ALKOI KIRKON TUNTOMERKIT -LUENNOILLA

Eteläkymenlaaksolainen Terttu Kääriä oli muodostamassa Kouvolan Paulus-seurakuntaa vuonna 2005.

- Pyysin toiminnan vakiinnuttua Pauluksen pastori Petri Hiltuselta, että saisimme Kotkaankin Luther-säätiön toimintaa. Petri totesi, että Kotka on kovaa maata. Päätimme kuitenkin kokeilla toiminnan aloittamista.

- Tammikuusta 2013 alkaen piti Petri Hiltunen Kotkassa 7-osaisen kirkon tuntomerkit -luentosarjan. Tunsin Karhulan adventtikirkon henkilöstöä ja sainoin Petrille, että sieltä voisi kysyä tilat luennoille, Terttu muistelee.

Luentojen yhteydessä oli kahvit ja keskusteluosio.

MESSUT ALKOIVAT 1. ADVENTTINA 2013

- Luentojen päätyttyä oli aika siirtyä suunnittelemaan messujen pitoa, Terttu jatkaa muistelua.

- Pauluksen Martti Pora hankki alttarikalusteiden osat, jotka kasattiin ja maalattiin talkoilla. Into oli kova kaikilla osallistuneilla. Pauluksen jäsen teki myös alttaripöydän ja kirjahyllyn.

Joka messun jälkeinen kirkkokahvi on tärkeä yhteisöllisyyden luoja.

Suntiotointa järjestettäessä Antti Torkkeli meni mukaan tähän ryhmään.

- Meitä oli kolme pariskuntaa porukassa: Vesa ja Terttu Kääriä, Hans ja Auli Jungner sekä minä ja Tuula. Vaimot järjestivät kukin vuorollaan kahvituksen omalla kustannuksellaan, ja miehet hoitivat alttarin valmiiksi.

Messuja pidettiin alusta lähtien kaksi kertaa kuukaudessa. Kävijöiden määrä oli vuosittain keskimäärin 22-25 henkilöä messua kohti. Terttu Kääriä muistelee vielä alkuaikojia:

- Monet eivät uskaltaneet tulla messuumme, kun Luther-säätiöllä oli sellainen maine. Me emme voi ketään tuoda, vaan Jumala aikanaan lähettää väkeä. Ja yht'äkkiä väkeä alkoi tulla myös lähi-kaupungista Haminasta. Vuonna 2018 kävijöitä oli jo keskimäärin 34 henkilöä per messu.

SEURAKUNNAKSI JÄRJESTÄYTYMISEN ASTEITTAINEN KÄYNNISTYS

Vuosi sitten tehtiin seurakuntakysely, jossa kysyttiin mm. halua kantaa

vastuuta yhteisössä eri tavoilla, ja mikä olisi tässä vaiheessa paras järjestäytymismuoto. Yhdeksän henkilöä 28 vastanneesta oli sitä mieltä, että jatketaan entiseen tapaan. Kahdeksan toivoi, että perustetaan ohjausryhmä ja seitsemän oli valmis järjestäytymään seurakunnaksi.

Seurakuntakyselyn perusteella Petri Hiltunen kutsui neljä henkilöä ohjausryhmään. Nämä kävivät hänen kanssaan eri toi-

minta-alueet läpi ja nimesivät niihin vastuuhenkilöt. Suntio- ja kahvitusrenkaiiinkin tuli runsaasti lisää henkilöitä. Raamattupiiri perustettiin myös. Se koontuu joka toinen viikko kodeissa, ja paikalla on ollut 10-12 osallistujaa.

Kesän kypsyttelyn jälkeen ohjausryhmässä sovittiin marraskuussa, että pastori aloittaa vuoden alussa seurakuntalaisten kanssa keskustelun järjestäytymisestä. Ohjausryhmä asetti tavoitteeksi, että seurakunnan perustamiskokous on maaliskuun tienoilla, mikäli keskusteluissa ei muuta ilmene. Pitkä kypsyttelyaika on loppunut, ja toiminta itsenäisenä seurakuntana alkaa. Jumala suokoon Luterilaiselle Siilas-seurakunnallemme runsasta kasvua.

"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" (Ps. 22:1)

Kristityt kertovat usein saamistaan rukousvastauksista. Joskus ne ovat hyvinkin arkisia: pitkään kadoksissa olleet avaimet löytyivät heti rukouksen jälkeen. Joskus saa kiittää suurista rukousvastauksista: sairaus parani ihmeenomaisesti. Itsekin olen saanut monesta arjen keskellä tapahtuneesta kiittää rukouksia kuulevaa Jumalaa.

Kuitenkin lähes jokaisella ihmisellä on elämänsä aikana ollut myös kokemus, ettei Jumala kuule rukouksia. Yhä useampi ihminen ajattelee, että rukouksia ei ole kukaan kuulemassa, tai korkeintaan jokin lähes persoonaton voima ohjaa maailmaa välittämättä rukouksista sen enempää. Ja kyllä moni kristittykin on kokenut elämässään aikoja, jolloin tuntuu, että rukoukset kaikuivat kuuroille korville. Kärsimykset ja kivut eivät jätä rauhaan, vastoinkäymiset seuraavat toisiaan. Elämä tuntuu aivan erilaiselta kuin mitä joskus maalaillaan Jumalan siunauksista ja ajallisesta hyvinvoinnista.

Silloin nämä psalmin sanat voivat tuntua katkeran suloisilta tai jopa lohdullisilta. Joku toinenkin on huutanut Jumalan puoleen kokien, ettei kukaan taivaassa kuule. Joku toinenkin on kokenut häpeää ja kipua ilman, että kukaan auttaa. Tämäkään ei vielä auta perimmäiseen kysymykseen: eikö Jumala kuule, eikö hän välitä?

Jumala kuulee kärsivän rukoukset. Siitä osoituksena nuo psalmin sanat rukoili noin 2000 vuotta sitten myös Jeesus Kristus riippuessaan ristillä. Jumalan Poika syntyi ihmiseksi, luopui kirkkaudestaan juuri siksi, että Jumala kuuli surun ja kuoleman kanssa kamppailevat ihmiset. Synnitön Jeesus hylättiin ristille, jotta sinua ei Jumalan edessä hylättäisi. Hän rukoili nuo sanat, jotta sinä kivunkin keskellä voisit varmasti luottaa hänen sanaansa: "Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."

Vaikka Kristus kuoli jokaisen ihmisen rikkomukset harteillaan ja ylösnousemuksessaan mursi kuoleman vallan, ihmiselämä on usein edelleen surujen ja kuoleman kyllästämää. Tällöin nuo psalmin sanat saattavat taas nousta huulille. Kuitenkin, vaikka Jumalan kirkkaus on vielä usein kätkettynä, ei se ole poissa. Jumalan kirkkaus on samalla tavalla kätkettynä kuin se oli ristillä. Siinä maailmankaikkeuden Herra suostui kärsimykseen, mutta ihmiset näkivät vain runnellun ja häpäistyn miehen. Samoin Jumala sanassaan lupaa, että hän on läsnä omassa sanassaan ja sen saarnassa. Ennen kaikkea hänet voi kohdata sunnuntaina messussa, kun Kristus antaa ruumiinsa ja verensä ehtoollisessa syntien anteeksiantamukseksi.

Vaikka kunnia on kätkettynä, maailmankaikkeuden Herra on siinä sinun luonasi.

Timo Marttinen

LÄHETYSHIIPPAKUNTA - MEIDÄN JUTTU

☞ 📷 Marja-Leena Kauranen

Loviisalaisten Hans ja Auli Jungnerin kirkkomatka suuntautuu vuoroviikoin Kouvolan Paulus-seurakuntaan ja Kotkan 31.3.2019 järjestäytyneeseen jumalanpalvelusyhteisöön. Hans on hiljattain jäänyt eläkkeelle päihdeohjaajan työstään. Aulilla on tarkoitus jatkaa vielä jonkin aikaa ammattikorkeakoulun lehtorina.

TIEMME LÄHETYSHIIPPAKUNTAAN

Hans löysi hengellisen kodin nuorena metodistikirkosta. Auli on ollut lapsesta lähtien mukana Kansanlähetyksen toiminnassa.

- Naimisiin mentyämme olimme mukana sekä metodisteissa että Kansanlähetyksessä. Elämänkriisin kautta ohjauimme mukaan Loviisan ev.lut. seurakunnan jumalanpalveluksiin, ja niiden merkitys alkoi aueta. Seurakunnassa kuitenkin alkoi liikehdintää, ja hyväksi kokemamme pappi lopetti. Systemit muuttuivat niin paljon, ettemme halunneet olla enää mukana toiminnassa. Jäimme yhtäkkiä kuin kodittomiksi ja vaille jumalanpalvelusyhteyttä.

- Vanhimman tyttäreemme kautta olimme kuulleet Lähetysshiippakunnasta ja käyneet muutaman kerran hänen koti-seurakunnassaan Markuksessa. Koimme, että siellä jaetaan puhdasta sanaa. Olimme myös käyneet tutustumassa Paulus-seurakuntaan ja tiesimme, minne mennä "hädän hetkellä".

Jungnereiden kaksi tyttäreläistä perheineen ja poika osallistuvat Lähetysshiippakunnan messuihin. Heidän luonaan käydessä ovat tutuiksi tulleet myös Pietarsaaren, Kokkolan ja Turun seurakunnat.

- On suuri kiitoksen aihe, että saamme perhekuntana kokea hengellistä yhteyttä ihan konkreettiseläkin tasolla.

- Tämä on meidän juttu, Hans toteaa.

Alttarin valmistaminen messua varten Karhulan adventtikirkon tiloissa on Hans ja Auli Jungnerille rakas palvelutehtävä.

- Meidät on johdatettu Lähetysshiippakuntaan; ympyrä on sulkeutunut.

SANA JA SAKRAMENTIT RIITTÄVÄT

Auli kertoo heidän miettinyt aiemmin paljon omaa hengellisyyttään ja miten siinä on onnistuttu.

- Täällä on korostunut se, että sanan ja sakramenttien kautta meille lahjoitetaan kaikki. Enää ei tarvitse katsella omaa hengellisyyttään vaan Jeesuksen tekemää työtä.

Välillä he ovat nauraen todenneetkin, että olipa kysymys melkein mikä vaan, niin vastaus on aina sana ja sakramentit.

- Olemme huonoja Raamatun lukijoita ja koemme siksikin messuihin osallistumisen välttämättömäksi hengellisen elämän kannalta. Ulkopaikkakuntalaisina tuottaa käytännön vaikeuksia osallistua seurakunnan muuhun toimintaan, mutta messuista pyrimme pitämään kiinni. Vaikka olemmekin saaneet ulkopuolisilta kuulla kritiikkiä Lähetysshiippakunnan oppipainotteisuudesta ja muutomenoista, itsellemme oppikysymykset ovat selkiytyneet ja pelkistyneet Kristuksen

täytetyn työn korostumiseen. Kaste, ehtoollinen ja messuihin osallistuminen ovat myös saaneet uuden, syvemmän merkityksen.

KOTKAN SEURAKUNTAA PERUSTAMASSA

Kotkassa alkoi opetus- ja jumalanpalvelustoiminta vuonna 2013. Kouvolan Paulus-seurakunnan pastori Petri Hiltunen on ollut vastaavana pastoriina. Messuja on pidetty kaksi kertaa kuukaudessa.

- Olemme olleet mukana heti alusta alkaen ja kuulumme perusjoukkoon.

Hans on toiminut koko ajan yhtenä suntioista, ja Auli on ollut mukana kirkkokahvitauksissa. Hans on ollut mukana myös yhteisön ohjausryhmässä.

- Olemme tyytyväisiä, että nyt ollaan tässä prosessissa näin pitkällä. Ilolla olemme huomanneet, että myös Porvoossa on kiinnostusta Lähetysshiippakunnan toimintaa kohtaan. Kaksikielisinä pidämme tärkeänä, että myös ruotsinkielisiä messuja olisi tarjolla Uudellamaalla.